

"Νέοι τύρρανοι είστε και 'χετε νέα εξουσία. Νομίζετε πως κατοικείτε σε παλάτια που δεν τα φτάνει η οργή ή ο πόνος... Μα δεν είδα εγώ απ' αυτά να διώχνονται έκπτωτοι οι προηγούμενοι δυνάστες,"

Ο πόνος που γίνεται οργή. Η οργή που γίνεται μίσος. Το μίσος που γίνεται αντίσταση... Η φωνή που νόμισαν πως την είχαν πνίξει. Η άρνηση την οποία είχαν υποτιμήσει... Θεσσαλονίκη, Κοζάνη, Γιάννενα, Αργίριο, Λαμία, Αθήνα, Πάτρα, Κρήτη... Έξω από τα εξεταστικά κέντρα, στους δρόμους, στα δικαστήρια... Εκεί που η καθημερινή χειρονομία έτεινε να σπάσει το ευλαβικό της χυδαίας και ανούσιας τυπικής επανάληψής της. Εκεί που οι κουβέντες προσπαθούσαν να πάψουν να είναι κούφιας λέξης σε μια απόπειρα να χτίσουν τις γέφυρες μιας αυθεντικής και ειλικρινούς επικοινωνίας. Εκεί που η κατάφαση σε μια υπαρξιακή και κοινωνική γιορτή συναντούσε την άρνηση στην "αναγκαία" έλευση ενός κόσμου πιο απάνθρωπου από ποτέ. Εκεί που ο φόβος γνώριζε τη συλλογική του υπέρβαση κάνοντας τα μάτια να ορθώνονται αγέρωχα απέναντι στους ένστολους φρουρούς του νόμου και τα χέρια να "λερώνονται" με πέτρες. Εκεί που τα όποια αιτήματα για επιτηρίδα και μαζικούς διορισμούς εκπαιδευτικών υποκλίνονταν στην εξύψωση της επιθυμίας όλων εκείνων που πραγματώναν τη σύγκρουση να ουρλιάζουν: ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΚΟΜΑ ΖΩΝΤΑΝΟΙ.

Κάποιοι βέβαια ήδη μιλούν -και θα συνεχίσουν να το κάνουν- για έναν αγώνα εκπαιδευτικών ενάντια στο νόμο 2525 του Αρσένη (ενισχύοντας έτσι τη συνεχιζακή πτυχή αυτού του αγώνα) την ίδια στιγμή που με έπαρση σπεύδουν να τον στεφανώσουν με δάφνες νίκης, σα να τελειώσε το οτιδήποτε, σα να μην έχουν ακόμα τόσα να γίνουν, σα να μην πρέπει να γίνει μια βαθιά και ειλικρινής κριτική στις αντιφάσεις που αναδείχτηκαν. Πρόκειται για τους ίδιους που σύντομα διαχώρισαν τη λειτουργία της συντονιστικής επιτροπής από τις επιτροπές αγώνα, που προσπάθησαν αυθαίρετα να χαράξουν κατευθύνσεις, που ακύρωσαν πορεία προς εξεταστικό κέντρο μέσω κινητών τηλεφώνων, που αποζήτησαν την επιβεβαίωσή τους ως φυσική πρωτοπορεία, που κατοχύρωσαν για τον εαυτό τους ένα προφίλ καθεστωτικής "αγωνιστικής" σοβαρότητας για να μπορούν να περιφέρονται στα τηλεοπτικά παράθυρα.

Αλίμονο όμως αν οι κοινωνικοί αγώνες μπορούσαν να χωρέσουν στις προκρούστεες - ακόμα και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς- λογικές, γερασμένων αντιλήψεων που δεν μπορούν εξάλλου πια να μαγεύσουν. Τα γεγονότα τους ξεπέρασαν -όπως και οι ίδιοι δημόσια παραδέχτηκαν- κάνοντάς τους να τα χάσουν. Δεν ήταν λίγες οι στιγμές που ο έλεγχος ξέφυγε από τα χέρια τους.

Εκεί, στα γεγονότα των καυτών ημερών του Ιούνη βρέθηκα κι εγώ, ανάμεσα σε τόσους άλλους εγώ, οδηγούμενος από την επιθυμία μου για συνάντηση και σύμπραξη πέρα από τα όρια του γνωστού και δεδομένου, οδηγούμενος από τη λύσσα μου ενάντια σε ό,τι δυναστεύει και κατακερματίζει τον άνθρωπο. Την επιλογή μου αυτή θέλησαν να μου την ξεπληρώσουν οι διωκτικοί μηχανισμοί με τις βαρύτερες κατηγορίες που μου απέδωσαν μετά τη σύλληψή μου στην πλατεία Κάνιγγος, στις 18/6, κατά τη διάρκεια συγκέντρωσης που είχε καλεστεί εξαιτίας της δολοφονικής επίθεσης εναντίον των Η. Φωτιάδη, Γ. Καραμπατσόλη και Δ. Κουσουρή (ο τελευταίος έφτασε στα πρόθυρα του θανάτου) από ακροδεξιούς, με τη συγκάλυψη της αστυνομίας, στις 16/6 απέναντι από τα δικαστήρια της πρώην σχολής Ευελπίδων. Έτσι, ήρθε το όνομά μου να συμπληρώσει τον κατάλογο των δεκάδων συλληφθέντων πανελλαδικά κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων.

Η τακτική βέβαια της τρομοκρατίας και της ομηρίας αγωνιστών δεν είναι κάτι πρωτοφανές. Πόσο μάλλον όταν από μια βραδιά οργής έχουν μόνο έναν συλληφθέντα και αυτός είναι αναρχικός. Ας μην τρέφουν όμως οι διώκτες μου την παραμικρή ελπίδα ότι με έχουν οδηγήσει στην όποιου είδους απόγνωση. Οι αξίες που έχουν χαρακτηρίσει τη στάση της ζωής μου και τη συμμετοχή μου στο κοινωνικό απελευθερωτικό εγχείρημα παραμένουν ζωντανές μέσα από την ακλόνητη επιλογή μου για αντίσταση και αξιοπρέπεια.

Όσο για τις κατηγορίες τους απέναντί μου δεν έχω να δηλώσω τίποτα διαφορετικό από αυτά που εδώ και χρόνια πρεσβεύω και πραγματώνω. **Ναι**, με όπλα τη συνείδηση και την αλληλεγγύη μου, συνέβαλα στο μέτρο των δυναμών μου στον εμπρησμό της κοινωνικής γαλήνης που θέλουν να επιβάλλουν. **Ναι**, σαμποτάρισα το ρόλο των τηλεοπτικών συνεργειών μη δίνοντάς τους τροφή για τα ψευδή και χαινωτικά ρεπορτάζ τους. **Ναι**, αντιστάθηκα κατά της αρχής γιατί αρνήθηκα να υποταχθώ στην οργανωμένη παθητικότητα και στους θεσμούς που τη διαφυλάσσουν. **Ναι**, επιτέθηκα κατά πολιτικού κόμματος, όπως και κατά όλων των κομμάτων εξάλλου, με την πολεμική μου ενάντια σε κάθε μορφή οργάνωσης που βασίζεται στην ιεραρχία και στην επιβολή. **Ναι**, συμμετείχα στη σύσταση της "συμμορίας" του συλλογικού αγώνα ενάντια στη δυναστευτική συμμορία του κράτους και στις ληστρικές συμμορίες του κεφαλαίου. **Ναι**, διατάραξα την κοινή ειρήνη του μακάριου ύπνου των προσκυνημένων. **Ναι**, προκαλέσω διακεκριμένες σωματικές βλάβες στο σώμα αυτής της κοινωνικής οργάνωσης που βασίζεται στην καταπίεση και στην εκμετάλλευση ανθρώπου από "άνθρωπο"... Και με ορμητήριό μου την ανιδιοτέλεια σε αυτές τις κατευθύνσεις θα συνεχίσω να αγωνίζομαι. Καμιά ανακωχή...

Παλιέ κόσμε υφαίνουμε ένα σάβανο για σένα

Κώστας Μητροπέτρος
Αύγουστος '98,
μετά την έκδοση βουλεύματος
που κρίνει την προφυλάκισή μου